

Чули за тоя звѣръ страшенъ Кумчо-Вълчо, баба Меца, дългомуцуностъ Глиганчо. И тѣ ведно съ Зая-Бая се сдумали една заранъ, да поканятъ на трапеза Котарана съ Кума-Лиса, та отблизу да го видятъ.

— Азъ месото ще приготвя за трапезата богата! — се обадиль Кумчо-Вълчо.

— Азъ пѣкъ цвикло и картофи! — силно изгрухтѣль Глиганчо.

— Азъ медъ сладъкъ ще домъкна! — рекла рунтавата Меца.

— Азъ пѣкъ морковци и зеле! — най-подиръ добавиль Заю.

И разтичали се всички. Гостби почнали да готвятъ.

Кога всичко пригласили, пакъ на съветъ се събрали — единъ други да се питатъ, кой гоститѣ да покани.

— Азъ не мога, — рекла Меца. — Каквато съмъ тежкокрака — ако Котаранъ ме погне, съ бѣгъ не мога се избави!

— И менъ за бѣгъ не ме бива, — одумалъ се и Глиганчо.

— Азъ съмъ старъ пѣкъ и не видя! — рекѣль Вълчо и въздѣхналъ. — Нека иде Заю-Баю.

Престрашилъ се Заю-Баю. Тръгналъ гоститѣ да кани. Стигналъ Лисината кжша и похлопалъ на вратата. Подала се Кума-Лиса.

— Кого търсишъ, Зайо-Байо?

— Добъръ день ти, Кума-Лиске. Много здраве отъ Мечана, отъ Кумъ-Вълча и Глигана. Днесъ трапеза нагласихме, та дойдохъ да ви покана — тебъ и твоя Котаранчо...

— Ний на гости рѣдко ходимъ, — отговорила Кумата. — Ала, шомъ сте пригласили, ще ви дойдемъ. Но послушай: шомъ ни видите, че идемъ, да се скриете кой де може. Котаранъ е лошъ и страшенъ! Съсъ него шега не бива! Кжсъ по кжсъ ще ви раздѣрпа!

Хукналъ назадъ Заю-Баю и отдалечъ се провикналъ:

— Крийте се кой дето може, че Котаранъ, лошъ и страшенъ, кжсъ по кжсъ ще ни раздѣрпа!

Още Заю не издумалъ, баба Меца се покачва на едно дърво високо. Вълчо въ храститѣ се мушналъ. Заю задъ гнилъ дънеръ скрилъ се, а Глигантъ — подъ софрата.